

Titel: Kapitel XXXII.

Citation: "Kapitel XXXII.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e24379/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Om den ny indsatte Regel i § 357, 2det Stykke, 2det Punktum, er oven for (alm. Bemærkn. ved 4de Afsnit ad 10) gjort fornøden Bemærkning.

§ 359.

Adgangen til Udlæg i ikke forfalden Løn vil i Almindelighed være afskaaren ved den i § 357, 3die Stykke, givne Regel om visse gensidige bebyrdenende Kontrakter. Imidlertid kan det med Hensyn til de Lønninger, der ere tillagte Indhavere af Embeder og andre offentlige Stillinger, være tvivlsomt, om saadanne kunne betragtes som Led i et almindeligt, gensidig bebyrdenende Kontraktforhold, og der er derfor i nærværende Paragraf givet en udtrykkelig Regel, hvorefter saadanne Lønninger lige saavel som anden Løn for personligt Arbejde ere undtagne fra Udlæg, saa længe de ikke ere forfaldne.

§ 360.

De under Nr. 2—4 anførte Undtagelser findes ikke i den gældende Ret, men er med en enkelt Udvidelse optagne efter det tidligere Forslag. Undtagelsen under Nr. 6 er optagen efter Lovens §§ 69 og 76.

Kapitel XXXII.

Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme.

Af Reglerne i dette Kapitel, der for en stor Del ere stemmende med den gældende Ret, skulde kun følgende særlig fremhæves:

I § 362 er der givet Fogden Beføjelse til, hvor Omstændighederne tale derfor, at lade Eksekutionsforretningen begynde andet Steds end paa Domsfældtes Bopæl. Da denne Regel selvfølgelig ikke bør benyttes til at holde Rekvizitus i Uvidenhed om Eksekutionens Foretagelse, vil Fogden efter Omstændighederne kunne have Anledning til at gøre sin Medvirkning til denne Afvigelse fra Hovedreglen afhængig af, at Rekvizenten underretter Rekvizitus om Forretningens Foretagelse saa betids, at Rekvizitus kan møde under samme; især gælder dette, naar Forretningen ønskes foretaget paa et Sted, hvor man hverken kan gøre Regning paa at træffe Rekvizitus selv eller nogen af de i § 363, 2det Stykke, nævnte Personer.

I § 363 er det gjort Fogden til Pligt, naar Rekvizitus ikke træffes til Stede, at opfordre en af dem, der staa i et af flere, nærmere angivne Forhold til Rekvizitus, til at varetage dennes Tarv under Forretningen.

Proceduren for Fogedretten skal ligesom den øvrige Procedure i den reformerede Proces være mundtlig (§ 370). Der bliver derfor ikke Tale om nogen selvstændig Ret for Parterne til at diktere til Protokollen saa lidt som om nogen Fremleggelse af Indlæg, Domsfælde eller Trediemænd fremsætter mundtlig sine Indsigelser, og Doms haveren svarer derpaa; yderligere Ordveksling beror paa Fogdens Tilladelse. De nedlagte Paastande skulde protokolleres ordret, det øvrige kun „efter dens væsentlige Indhold“. Hvad der i saa Henseende skal anses som væsentlig, bestemmer Fogden (§ 371). Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn eller personlig Afhørelse af Parterne finder kun Sted, naar Fogden mener undtagelsesvis at burde tilstede det (§ 370). Paa den anden Side er der under Paaske af eller Kæremaal over for Fogedforretninger fri Adgang til at fremføre ny Paastande, faktiske Anbringender og Beviser (jfr. Kap. XXXVII.)

Trediemands Stilling over for en Eksekutionsforretning er den samme som efter gældende Ret, idet han enten kan gøre sig til Part under denne — i hvilket Fald han bliver bunden ved den med Hensyn til hans Indsigelse afsagte Kendelse, indtil denne omstødes af højere Ret. — eller han kan holde sig borte fra Forretningen og derefter gøre sin Ret gældende enten ved Appel af denne eller i første Instans.

Med Hensyn til Fogdens Vejledningspligt skal bemærkes, at Reglen desangående i § 370, 3die Stykke, er affattet saaledes, at den ogsaa omfatter Sager, der kun i Kraft af Parternes Vedtagelse ere komne til at henhøre under Underret.

Om Besiddelsen af udlagt Gods give §§ 375 og 376 nogle Bestemmelser, der i hvert Fald ikke udtrykkelig ere hjemlede i den gældende Ret. I § 377 er det hidtil omstridte Spørgsmaal, hvor vidt den, der gør Udlæg i et Gælds-brev, behøver ikke blot at give Gælds-brevet Paategning om Udlaget, men ogsaa at give Debitor efter Gælds-brevet Underretning om Udløget, afgjort derhen, at saadan Underretning ikke er nødvendig for at afværge, at Debitor frigr sig ved at betale Gælden eller Afdrag derpaa til Rekvizitus, men vel for at afværge Rentebetaling til denne.

Kommissionens Bem. t. Udk. t. L. om den borgerlige Retpleje.

Med Hensyn til § 379, 2det Stykke, bemærkes, at i dette nogle Uenigheder, der findes i Redaktionen af den i øvrigt tilsvarende Regel i Konkurslovens § 148, ere rettede.

I § 382 henvises til de i Kapitel XXXVII givne Regler om Anke eller Kære med Hensyn til Fogedforretninger. Af disse skal her Opmærksomheden særlig henledes paa § 439, hvorefter Klager, som vedrøre selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbetaling der er Spørgsmaal, maa gøres gældende ved Anke, medens Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gøres gældende ved Kære.

Naar der i § 382, 2det Stykke, siges, at Anke og Kære først kan finde Sted, efter at hele Eksekutionsforretningen er sluttet, tænkes der herved paa den fæmle Slutning til Protokollen, hvorved bemærkes, at der under det ny System bør anvendes en nøjagtigere Terminologi end den nu brugelige, hvorefter Afslutningen af en Eksekutionsforretning saa godt som altid sker ved en Protokolliførelse om, at Forretningen udsættes. Hvis saaledes Rekvirenten efter stedfundet Udlæg ikke forlanger, at det udlagte skal bringes ud af Rekviriti Besiddelse, maa Forretningen betragtes som sluttet ved selve Udlægsdekretet og Advarslen til Rekviritus om ikke at disponere derover i Strid med Rekvirentens Ret. Hvis Rekvirenten senere ønsker det udlagte bragt ud af Rekviriti Besiddelse, maa dette ske ved en Genoptagelse af Fogedforretningen, der imidlertid ingen Begrænsning kan gøre i Rekviriti alt erhvervede Adgang til at anvende Anke eller Kære. Paa den anden Side er der heller ikke Tale om, at en hværst Anke eller Kære skulde kunne hindre en Genoptagelse som den nævnte, der jo kun tilstiger en videre Fuldbetaling af den afsagte Fogedkendelse, jfr. i saa Henseende § 373, 3die Stykke.

Kapitel XXXIII—XXXV.

Tvangsauktion.

De i Kapitelene XXXIII—XXXV indeholdte Regler ere saa godt som helt igennem bragt i ordret Overensstemmelse

Foretagne Lovforslag m. m.

med Loven om Tvangsauktioner af 9de April 1891 og indeholde for saa vidt kun en — af Kodifikationshensyn optagen — Del af den alt gældende Ret.

Af nævneværdige Afvigelser findes kun følgende:

„Auktionsforvalteren“ er helt igennem ombyttet med „Fogden“. Da nemlig Tvangsauktionen kun er en Føretsættelse af den ved Eksekutionen paabegyndte Tvangsfuldbetaling er der ikke Grund til andet, end at den besørges af den samme Embedsmand, der forestaar Eksekutionen. (For frivillige Auktions Vedkommende ere „Auktionsforvalterne“ afviste af Auktionsbestyrere“, jfr. det derom udarbejdede særlige Udkast).

I § 384, 2det Stykke, ere de i Tvangsauktionslovens § 1, 2det Stykke, brugte Udtryk ændrede saaledes, at det bliver klart, at de ældre Regler om haandfaaet Pant opretholdes ikke blot med Hensyn til Betingelserne for at stille Haandpant til Auktion, men ogsaa med Hensyn til den Fremgangsmaade, der ved saadan Forauktionering skal anvendes, dog at Auktionen skal afholdes af Fogden. Da den her omhandlede Art af Auktion er en Tvangsauktion, blive Reglerne i Lovudkastet om Auktioner, der ikke ere Tvangsauktioner, uanvendelige derpaa.

I § 384, 3die Stykke, og § 385, 3die Stykke, er fremsættelse taget Forbehold med Hensyn til forskellige andre bestaaende særlige Regler.

De flere Steder forekommende Regler om Bekendtgørelser i offentlige Tidender saavel som de i § 415 indeholdte Regler om Vurderingsmænds Udmeldelse ere ændrede til Overensstemmelse med lignende Bestemmelser andet Steds i Udkastet.

Enkelte Smaaregler om Gebyr og Stempel ere udgaaede som overflødige ved Siden af Retsgift-Lovudkastets almindelige Regler.

I §400, 2det Stykke, ere de i Tvangsauktionslovens tilsvarende § 14, 2det Stykke, indeholdte Ord „saaest muligt efter Auktionens Afholdelse“ udgaaede som vildledende, idet det i Paragrafen ommeldte Udkast faktisk ikke kan affattes, før Beløbene ere indkomne.

I § 401, 2det Stykke in fine, og § 427, 3die Stykke, ere Tvistigheder om Auktionssummens Fordeling, der ikke kunne btlægges ved Fogdens Mægling, henviste til almindelig Rettergang, medens Tvangsauktionslovens §§ 15 og 41 paalægge Fogden at afgøre dem ved sin Kendelse.